

Ὁ νέος οὗτος φυσιοδίφης ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ χάρτης πρέπει νὰ ᾔηνε ὑπόχλωρος, ἡ δὲ μελάνη βαθυκύανος καὶ συμβουλεύει εἰς τὸ ἐξῆς τοιοῦτοτρόπως νὰ τυπώνωνται ὅλα τὰ βιβλία καὶ αἱ ἐφημερίδες τοῦ κόσμου. Διαβεβαιούμεν ἀπὸ τοῦδε τοὺς ἀξιολύτους Ἀναγνώστας μας, ὅτι καὶ ἡ „Κλειώ“ δὲν θὰ κάμῃ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, ἀλλὰ ὡς γενικευθῶσιν αἱ ἰδέαι αὐταὶ τοῦ Ὀλλανδοῦ, θὰ σπεύσῃ δὲ ν' ἀλλάξῃ ἐν καιρῷ καὶ τὸν χάρτην καὶ τὴν μελάνην τῆς, διὰ νὰ μὴ ἐξακολουθῶσι βλαπτόμενοι οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν φίλων Συνδρομητῶν τῆς. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως ὑπομονή· πιθανὸν εἶνε μὴ ἀποδειχθῇ ὅπως τὸ ἐναντίον.

Καὶ ἕτερον, ἐκ Γαλλίας πάλιν, ἀνέλαμψε φῶς! Μηχανικός τις, ὀνόματι Guichard, ἀνεκάλυψε τὴν φιλοσοφικὴν λίθον. Καὶ ναὶ μὲν ὄχι τὴν λίθον ἐκείνην, δι' ἧς θὰ ἡδύνατο νὰ μεταποιῇ οἷονδήποτε μέταλλον εἰς χρυσόν, ἐν τούτοις ὅμως εὑρε τρόπον, ἐπίσης πολύτιμον, δι' οὗ εἰς τὸν τετυπωμένον χάρτην ν' ἀποδίδῃ πάλιν τὸ ἀρχικὸν τῆς ἀθωότητός του χρώμα. Πολὺ ἐπεχείρησαν νὰ εὑρωσι μέσον, δι' οὗ νὰ λευκαίνωσι γεγραμμένον χάρτην, ἀλλὰ τὰ πειράματά των πάντοτε ἀπεδείχθησαν πολυδάπανα καὶ ἐπιζήμια μᾶλλον εἰς τοὺς ἀσχολούμενους. Ἄν πραγματικῶς ὁ κ. Guichard δὲν ἀπατάται καὶ ἂν ᾔηνε βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν πειραμάτων του, θὰ γίνῃ αἷτιος πολλῶν καλῶν εἰς τε τοὺς ἐκδότας καὶ τοὺς πολυγράφους. Αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ θὰ καταντήσωσι διὰ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης μυθωδῶς ἐφθηνά, διότι οἱ ἀναγνώσται αὐτῶν θὰ τὰ δανειζονται τρόπον τινὰ ἀντὶ νὰ τ' ἀγοράζωσι. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὅλα τὰ ἡμερήσια καὶ τὰ περιοδικὰ φύλλα θὰ

στέλλωνται πάλιν ὀπίσω εἰς τὴν χαρτοποιητικὴν μηχανήν, ἡ ὁποία θὰ τὰ ἀπαλλάσῃ καὶ θὰ τὰ καθαρίζει ἀπὸ τὰς πληρούσας αὐτὰ ἰδέας, θὰ τὰ καθιστᾷ δὲ πρὸςφορα νὰ δεχθῶσι νέας καὶ ἐπικαίρους ἐντυπώσεις.

Ὅπωςδὴποτε δὲν ἀπέχει πολὺ μακρὰν ἡμῶν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, καθ' ὃν μία ἰδέα θὰ τίθεται εἰς τὴν μίαν πλευρὰν μιᾶς μηχανῆς καὶ θὰ μᾶς παρουσιάζεται εἰς τὴν ἄλλην ὡς ἔτοιμον βιβλίον. Καὶ ἐν ᾧ ὁ ἐν Βερολίῳ μηχανικὸς Χάγκεμαν συμβουλεύει ὅλα τὰ βιβλία καὶ αἱ περιοδικαὶ ἐφημερίδες νὰ ἐκδίδωνται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς στερεοτύπως, ἕτερος μηχανικός, ὁ γερμανοαμερικανὸς Φάϊστερ, προβάλλει εἰς παραδοχὴν νέον εἶδος μηχανῆς, ἡ ὁποία ὄχι μόνον τυπώνει καὶ διπλώνει τὰ τυπογραφικὰ φύλλα, ἀλλὰ καὶ τὰ συγκολλᾷ εἰς τεύχη καὶ τὰ τυλίσσει εἰς ἐξώφυλλον.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Ὁ Νέστορ τῶν ἐν Ἀμερικῇ κατασκευαστῶν ταχυπαιστηρίων, ὁ συνταγματάρχης Hoe, μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του ἐπροφύτευσεν, ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ παραγκωνισθῇ ἡ ἰδίᾳ του τέχνη, ν' ἀντικατασταθῶσι δηλαδὴ τὰ ταχυπαιστήρια διὰ τῆς φωτογραφίας. Αἱ ἐφημερίδες εἰς τὸ μέλλον θὰ τυπώνωνται μόνον εἰς ἐν ἀντίτυπον, ἐκ τῆς ἀρνητικῆς δὲ εἰκόνος τοῦ ἐνὸς τούτου ἀντιτύπου ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός θὰ φωτογραφῶνται θετικὰ ἀντίτυπα, ἐντὺς μιᾶς ὥρας περὶ τὰς 300,000. Τοιαῦτα εἶνε αἱ πρόσδοι τῆς νεωτέρας τυπογραφικῆς, ὀφειλόμεναι ἅπασαι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν, ἣν κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἔλαβεν ὁ ἡλεκτρισμὸς καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως καταστήσῃ αὐτὸν πειθήνιον ὄργανον εἰς ὅλας τοὺς ἀνάγκας.

ΕΚ ΠΟΜΠΗΙΑΣ.

Οἱ μεγάλῳφνοι τῆς Γραφῆς ποιηταὶ „ἐκάθηντο ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Βαβυλῶνος καὶ ἐκλαίον“, καὶ οἱ θρηνοὶ αὐτῶν ἀντήχουν καὶ ἀντηχοῦσι μέχρι σήμερον εἰς τὰ ὦτα τῶν ἐπιγενεστέρων, διότι ἐκτοτε ἡ ἀνθρωπότης πολλάκις ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ κλαύσῃ ἐπὶ ἐρείπιων καὶ βαρύνυμος νὰ προεικάσῃ τὸ μέλλον τῶν ἰδίων τῆς κτισμάτων. Τὰ ἔργα ἡμῶν θρυμματίζονται ὑπὸ τοῦ χρόνου ὡς λεπτοφυῆ ἀγγεῖα εἰς χεῖρας ἀφρονος παιδίου καὶ ἐκεῖ, ὅπου ἦνθει τὸ κάλλος καὶ ἠκμαζεν ἡ νεότης, ἔρπει ὁ σκώληξ καὶ βασιλεύει ἡ σιωπὴ.

Εἴρων δὲ μοῖρα ἐπέβαλε τῷ ἀνθρώπῳ, νὰ συλλέγῃ ὡς ἐν ἀφελείᾳ παιδιᾷ τὰ συντρίμματα τοῦ παλαιοῦ μεγαλείου καὶ δι' αὐτῶν νὰ καταρτίξῃ σύνθετον κάτοπτρον, εἰς ὃ νὰ συγκεντροῖ τὰς ἀκτῖνας τῆς ἀναμνήσεως καὶ βαθμυδὸν ν' ἀναπαράγῃ ἀμυδρὰν τινὰ τοῦ παρωχημένου βίου εἰκόνα. Τὰ χάσματα τῆς εἰκόνος πληροῦνται διὰ τῶν εἰκασίων ζητητικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος, ὁ χρωματισμὸς λαμπρύνεται ὑπὸ ζωηρᾶς φαντασίας καὶ ἡ ποίησις ζωογονεῖ ἐπὶ στιγμὴν ὅτι ὁ χρόνος ἀπενέκρωσε.

Οὕτω καὶ πρὸς διετίας περίπου προσῆλθον εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ἀναχωσθείσης Πομπηίας ἐκ πάσης τῆς γῆς γωνίας οἱ ἐκ συστήματος θαυμασταὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, διὰ νὰ ἀναπολήσωσιν ἐπὶ τῶν ψυχρῶν ἐκείνων λειψάνων τὴν ὄψιν διςχιλιετοῦς παρελθόντος. Οἱ ποιηταὶ ἐξύμνησαν τὴν ἀνάστασιν τῆς νεκροπόλεως, καὶ οἱ ποιηταὶ οὗτοι προήρχοντο ἀπὸ χωρῶν, ὧν τὰ ξανθὰ τέκνα περιεφέροντο ἄλλοτε ὡς αἰχμάλωτοι εἰς τὰς ἀγυῖας τῆς ἀγερώχου βωμαϊκῆς πόλεως καὶ

ἐξετέλουν ὡς θυρωροὶ ἢ ἀγροφύλακες καθήκοντα τῆς ταπεινότερας ὑπηρεσίας παρὰ τοῖς ἀβροδιαίτοις πολίταις.

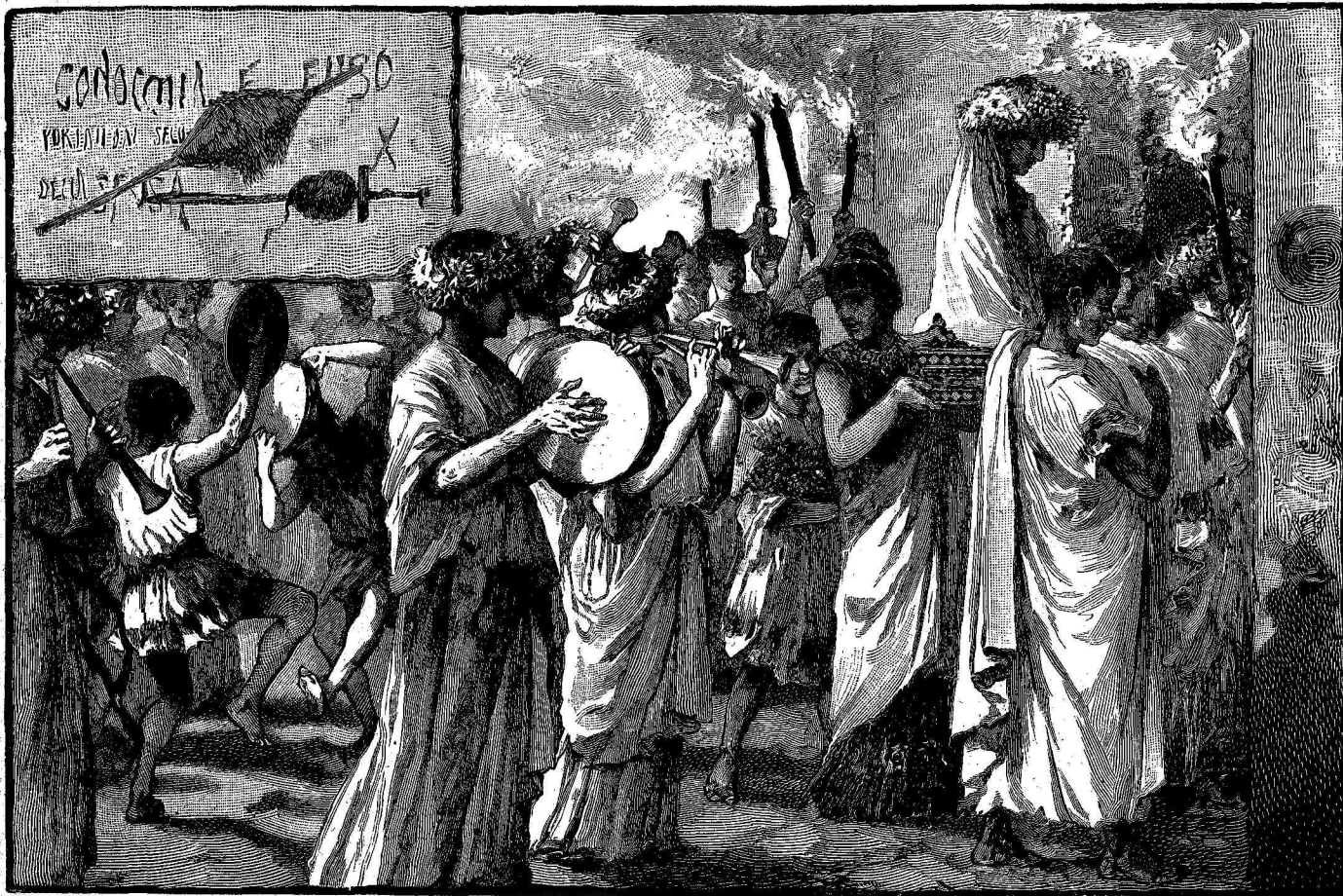
Ἐκασμῆθη δὲ ἡ πόλις κατὰ τὰς γνησίας παραδόσεις τῆς ἀρχαιογνωσίας καὶ παρεῖχε πράγματι ὄψιν νεκραναστάσεως. Τὰ σκιερὰ τοῦ υποχθονίου ἄστεος μέρη προσήχθησαν μετ' ἐπιτυχίας μεγίστης εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν φῶς, οἱ δὲ παλαιοὶ ἄστοι, ὡσεὶ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀναπηδήσαντες, παρήρχοντο πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν θεατῶν ὡς ἀληθινοὶ τύποι τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, ἧς διετήρησεν ἡμῖν ἡ παράδοσις τὴν περιβολὴν καὶ ὁπέδωκεν ὁμοιαλῆθη τὸν χαρακτήρα οἱ ἐπὶ τούτῳ δι' αὐτῆς μεταμφιεσμένοι.

Πόσον ὠραία ἦτο ἡ πόλις αὕτη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ὅτε ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῆς προσείλκυε λαοὺς, ἐξ ἐνστίκτου λατρεύοντας τὸ ἰδεῶδες καλόν, ἐφιλοξένοι δὲ καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν, οἵτινες ἰδιαζόντως ἐτιμῶντο ὡς διδάσκαλοι πάσης ἀρετῆς καὶ φιλοκαλίας. Ἡ λαμπρά τότε πόλις ἔλουε τὰς ἀνατολικὰς αὐτῆς ἐσχατίας εἰς τὰ κύματα πάντοτε ἡρεμοῦντος πόντου, ἔφερε δὲ ἀειθαλῆ στέφανον τὸ φύλλωμα τῶν δασωδῶν λόφων τῆς, ἀπαστραπτόντων ἐκ τῶν κλάδων τῆς ἐλαίας. Διότι ἐλατρεύετο καὶ ἐνταῦθα ἡ Ἀθηναῖα, ἀντήχουν δὲ αἱ λεωφόροι ἐκ τῶν φαιδρῶν γελωτῶν, οὓς ἀνέπεμπον οἱ ἄστοι κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Βάκχου. Ἀνωθεν δὲ τῶν καλλιμαρμάρων ναῶν τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἡρακλέους, τῆς Ἰσιδος καὶ τόσων ἄλλων Θεῶν, ὑπὲρ τὰς πλατείας, αἵτινες ἐβριθον κόσμου καὶ περιεζωνύοντο ὑπὸ σκιερῶν στοῶν καὶ κιόνων, ὑπεράνω τῶν κομπο-

τάτων καὶ μεγαλοπρεπῶν θεάτρων ἡπλοῦτο οὐρανὸς καταπέμπων ἱπιώτατον χειμῶνα καὶ δροσερώτατον θέρος. Αἱ ὁδοὶ ἦσαν πλήρεις ζωῆς καὶ κινήσεως, συνηλλάσσετο δὲ ὁ ἐργατικὸς καὶ νοήμων ἐκεῖνος λαὸς μετὰ παντοδαπῶν ξένων ἐξ Αἰγύπτου, Φοινίκης, Κύπρου καὶ ἄλλων παραλίων, ἅτινα παρῆχον ἄφθονον ὕλικόν εἰς τὰ ὑφαντουργεῖα τῆς πόλεως. Πλούσιοι ἔμποροι καὶ ἄλλοι σημαντικοὶ ἄνθρωποι, ἀπηυδυμένοι ἐκ τοῦ ἐν Ρώμῃ πολυταράχου βίου, σοβαροὶ φιλόσοφοι καὶ τῆς ἐπικουρικῆς διδασκαλίας διαστροφεῖς ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς πόλεως καὶ τοῦ παρακειμένου πυριπνίου ὄρους,

κρατηθεῖσαν χολήν του καὶ ἀπέπνιζεν ὁ δυσειδὴς Ἥφαιστος τὴν ὠραίαν αὐτοῦ σύζυγον Ἀφροδίτην, περιβαλὼν τὸ ραδιανὸν σῶμά της διὰ μακροῦ ἐκ λάβας σαβάνου.

Δέκα καὶ ἑπτὰ παρῆλθον οὕτω αἰῶνες νεκροφανείας μέχρι τῆς τεχνητῆς ἐπ' ἐσχάτων ἀνακαινίσεως τοῦ τόπου μετὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἀπὸ τῆς τέφρας ἀνάχωσιν. Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη γενομένων ἐορτῶν, παρῆχον ἐν παραθέσει τῶν σχετικῶν εἰκόνων εἰς τοὺς ἡμετέρους Ἀναγνώστας σύντομον περιγραφὴν δύο πομπῶν, αἵτινες ἐξετελέσθησαν ἐπὶ τόπου μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς προσεγγί-

ΜΝΗΣΤΗΡΙΟΣ ΠΟΜΠΗ.

Κατὰ τὸ σχεδιογράφημα τοῦ κ. Salvatore de Gregorio.

ἐκτιζον λαμπράς ἐπαύλεις, ἃς διεκόσμουσαν μὲ πᾶν ὅ,τι ἐξωραΐζει καὶ ἡδύνει τὸν ἐπὶ γῆς βίον. Ἐλαμπρον τὰ μωσαϊκὰ τοῦ ἐδάφους, ἀπήστραπτον οἱ τοῖχοι ἐκ τοῦ ζωηροῦ χρωματισμοῦ ἐπαγωγῶν εἰκόνων, ἃς ἐξειργάζοντο οἱ διασημότεροι Ἕλληνες ζωγράφοι. Ἐκάστη ὕδρια, ἕκαστον ἀγγεῖον ἦν τέλειον ἀριστοτέχνημα, διότι οἱ εὐποροὶ τῶν καιρῶν ἐκείνων ἐφιλοτιμοῦντο καθ' ὅλον τὸν βίον ν' ἀνθαμιλλῶνται πρὸς ἀλλήλους εἰς τὴν παραγωγὴν ἢ τὴν κτήσιν τοῦ ἐξόχως καλοῦ. Οὕτω διέρρεεν ὁ βίος, χωρὶς οὐδὲ κατὰ τὸ τέρμα αὐτοῦ νὰ καταντῇ εἰς πικρίαν.

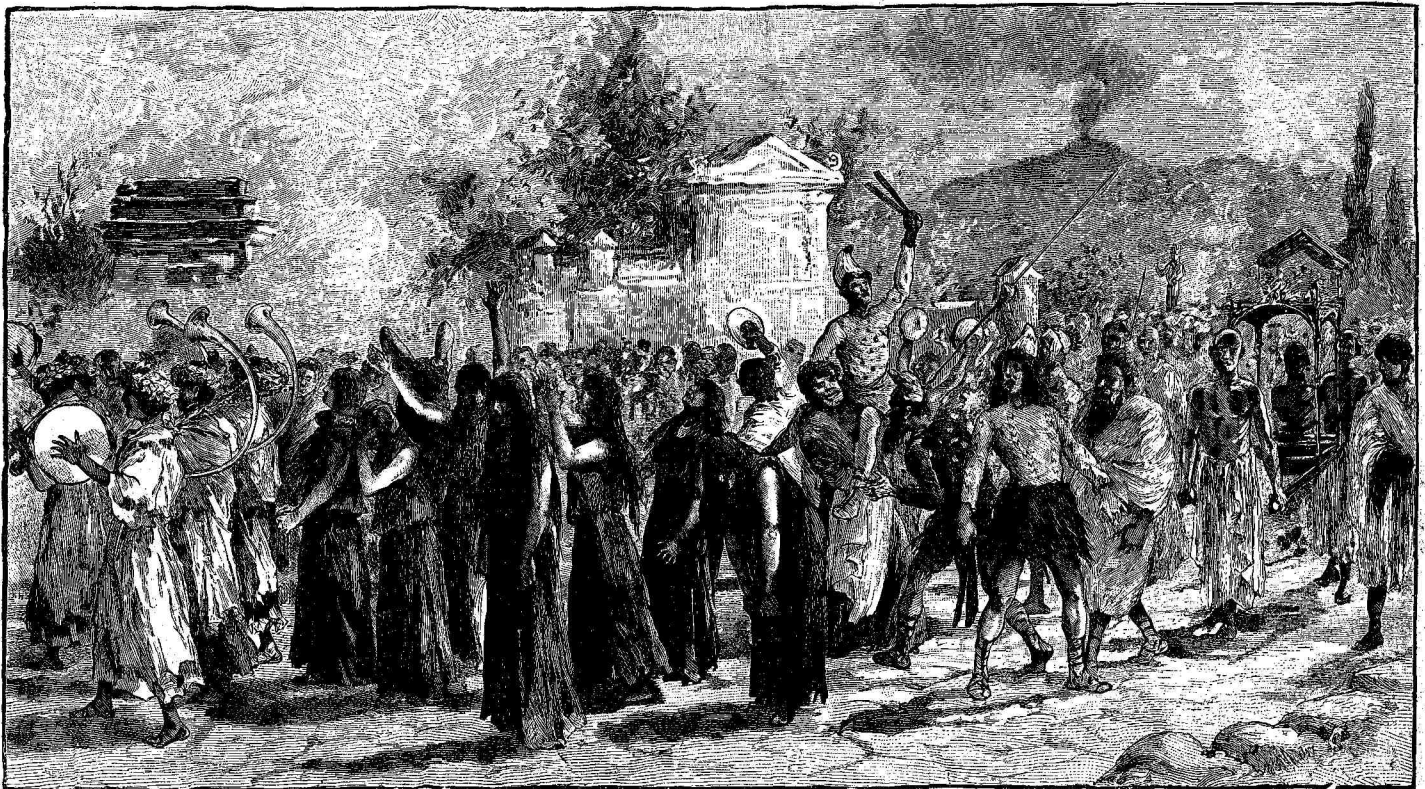
Τοιαύτη ἦν ἡ πόλις καὶ ἡ ἐν αὐτῇ διαβίωσις πρὸ τῆς ἱστορικῆς καταστροφῆς, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ σκοτεινὴ τῆς καταχύσεως ἡμέρα καὶ ἐπέλαμψεν ὡς διαρκῆς φλόξ ἡ ἀπαισία νύξ, καθ' ἣν τὸ νεκροφανὲς ἡφαίστειον ἐξηγέρθη καὶ ὑπὸ μανιώδους παραφερόμενον λύσσης ἐξήμεσε τὴν ἐπὶ μακρὸν

σεως πρὸς τ' ἀρχαῖα ἔθιμα. Καὶ πρῶτον περὶ τῆς μνηστηρίου πομπῆς.

Ἀναμένει ἤδη ἡ νύμφη ἐν τῷ οἴκῳ τῶν γονέων, ἀφ' οὗ θὰ παραλάβωσιν αὐτὴν καὶ θὰ ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν μνηστήρα οἱ ἄγοντες τὴν γαμηλίαν πομπήν. Πρὸ πολλοῦ ἡ παρθένος κατέθεσεν ἐν εἵδει θυσίας εἰς τὸν βωμὸν τὰ παιδικὰ της παίγνια, συνωμολογήθη δὲ μετὰ τῶν γονέων ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὸ τοῦ γάμου συμβόλαιον καὶ ἀπεστάλη εἰς τὴν μέλλουσαν σύζυγον ὁ σιδηροῦς τοῦ ἀρραβῶνος δακτύλιος. Ἀνθοστεφῇ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν, κεκαλυμμένη ὑπὸ μακρὸν πέπλον μὲ ὑπόδησιν κοθόρων, διὰ νὰ φαίνεται τὸ ἀνάστημά της ὑψηλότερον, ἀποσπᾶται ἀπὸ τῆς μητρικῆς ἀγκάλης καὶ οὕτω προελαύνει τὴν πομπήν. Προτρέχουσιν οἱ παῖδες κρατοῦντες τὰς λαμπάδας τοῦ ὑμεναίου καὶ φάλλοντες φαιδρὰ ἄσματα, ραντίζεται δ' ἡ νύμφη δι' ἡγιασμένου ὕδατος, διὰ

νά εἰσέλθῃ καθαρά εἰς τὸν οἶκον τοῦ μνηστῆρος. Ἀκολουθοῦσιν αἱ ὁμήλικες φίλαι, φέρουσαι ἄτρακτον μετ' ἐρίου, τὸ ἀρχαῖκόν τοῦτο σύμβολον τῶν συζυγικῶν καθήκοντων. Πρὸ τῆς θύρας τοῦ γαμβροῦ σταματῶσιν οἱ προπορευόμενοι παῖδες καὶ μετὰ τινὰς συνθηματικὰς καὶ συνήθεις πρὸς τὴν μνηστὴν ἐρωτήσεις παραδίδονται αὐτῇ αἱ κλεῖδες τοῦ μέλλοντος ἐνδιαιτήματος καὶ αἱρεται ὑπὲρ τὸν οὐδὸν τοῦ οἴκου, διὰ νὰ μὴ πατήσωσιν οἱ πόδες αὐτῆς τὴν εἰσόδον αὐτοῦ, καὶ τοῦτο καθ' ἓνα παλαιότατον οἰωνόν. Οὕτω διελύθη καὶ ἡ φαιδρὰ συνοδεία ὅπισθεν αὐτῆς, ἡ δὲ ἐντύπωσις τῶν θεατῶν διέμεινε ζωηρὰ ἐκ τοῦ θορύβου, τὸν ὁποῖον δι' ἐπαλειημένων ἀπηχίσεων ἀνταπέδιδεν ἡ ἡχὴ τῶν θλιβερῶν

τῶν λαμπαδηφόρων. Τούτοις ἠκολούθει ὁ μῦθος, φέρων προσωπίδα ἐκ κηροῦ καὶ ὡς οἶόν τε πιστότερον ὁμοιάζουσιν μὲ τοὺς χαρακτῆρα τοῦ ἀποθανόντος προσώπου, οὗ ἔφευγον ὁ γελωτοποιὸς καὶ τὰ καθημερινὰ ἐνδύματα καὶ βαίνων παρὰ τὸ φέρετρον αὐτοῦ παρίστα διὰ ρυθμικοῦ χοροῦ τὰς γνωστοτέρας τοῦ ἀποθανόντος πράξεις καὶ δι' ἐμφαντικῶν χειρονομιῶν ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τὰ βιωτικά τοῦ κηδευομένου κατορθώματα. Τὸ παράδοξον τοῦτο ἔθιμον κατήντησε βαθμὴδὸν νὰ ὑπερβῇ πᾶν ὄριον τοῦ γελοίου, διότι βραδύτερον παρηκολούθουν τοὺς κηδευομένους ὅσοι πλεῖστοι τοιοῦτοι μῦθοι, ὅλην τὴν γενεὰν τοῦ θανόντος ἀντιπροσωπεύοντες καὶ ἀυσστέλως προθυμο-

ΕΠΙΚΗΛΕΙΟΣ ΠΟΜΠΗ.

Κατὰ τὸ σχεδιογραφημα τοῦ κ. Salvatore de Gregorio.

ἐρειπίων, ἐν ᾗ ἡ φαντασία διὰ συνδυασμοῦ καὶ ἀντιπαράθεσως τῶν παλαιῶν τούτων ἐθίμων πρὸς τὰ σύγχρονα ἀνέπλαττε συμμιγῇ τινι κόσμον ὀνειροπολήσεων καὶ πραγματικότητος.

Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ λαμπροῦ τῆς ἡμέρας ἀστέρος παρέστησαν οἱ θεαταὶ εἰς ἐπιβλητικωτέραν τελετὴν. Οἱ ὀργανώσαντες τὴν ἀρχαῖκὴν ἐορτὴν ἐπεχείρησαν νὰ τελέσωσι καὶ ρωμαϊκὴν κηδεῖαν, ἐνταῦθα δὲ ἐφάνη ἐναργέστερον ἡ διαφορὰ τῶν ἀρχαίων πρὸς τὰ νεώτερα ἡθῆ. Τὸ πτώμα τῶν ἐξεχόντων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἔθετον οἱ Ρωμαῖοι ἐπὶ δίφρου, ἐνῶ τῶν ἰδιωτῶν ἐτίθετο ἐπὶ ἀπλοῦ φερέτρου. Τὴν πένθιμον πομπὴν παρηκολούθει ἐπίσης καὶ τότε μουσική. Σαλπικταὶ καὶ αὐλῆται προσέβαινον περιστοιχιζόμενοι ὑπὸ

ποιούμενοι νὰ διασκεδάσωσι τὴν θλίψιν τῶν ἀκολουθούντων οἰκείων. Δὲν ἔλειπον ὅμως καὶ αἱ θρηνωδοί, φέρουσαι μαύρην ἀχειρίδωτον ἐσθῆτα, μὲ λελυμένην, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κόμην. Τὸ κράμα τοῦτο τῶν δακρύων καὶ γελώτων, τῆς θρηνωδίας καὶ τῆς μιμικῆς εἶχεν ὡς συμπλήρωμα τὴν ἐπὶ τῆς πυρᾶς κατάθεσιν τοῦ πτώματος, ἔθιμον, ἔχον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ σήμερον λίαν πεφώτισμένας συμπαθείας.

Τὸ ἀρχαῖκόν πανόραμα ἐφώτισε μετ' ὀλίγον τὸ μελιχρὸν τῆς σελήνης φῶς, ὀλίγοι δ' αὐτοῦ ἀκτῖνες ἐχρύσιζον ἐπὶ τῆς σποδοῦ, ἥτις ὑπελήφθη ἐκ τῆς νεκροφόρου πυρᾶς. Ἡ αὐτὴ καὶ ἀπ' αἰώνων σιγὴ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς νεκροπόλεως καὶ μόνον ἡ ὠραία τῶν λεμονεῶν εὐωδία ἐπρόδιδε τὴν περὶ αὐτὴν ζωὴν.